

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ
ਬਾ ਅਦਾਲਤ, ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ ਜੇ.

ਅਮਰ ਸਿੰਘ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1965 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 267

6 ਜੁਲਾਈ, 1965

ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਲੜਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੈਤਿਕ ਟਰੈਫਿਕ ਐਕਟ (1956 ਦਾ ਸੀ IV) ਦਾ ਦਮਨ - ਐਸ. 15(2) - ਸਰਚ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਐਸੇਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ - ਕੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ - ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ - ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ - ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ - ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਆਫ ਅਨੈਤਿਕ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਲੜਕੀਆਂ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦੇਸ਼ ਉਸੇ ਲਿੰਗ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਨੈਤਿਕ ਗਿਰਾਵਟ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਰਚ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਐਸੇਸੀਏਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਸ ਬੀਬੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਵਾਹ ਬਣਨਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦੇਸ਼ ਲਾ ਕੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਗੰਧਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸਰਚਿੰਗ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕਰਨਾ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਣਦਾਰੀ--ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ- ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ, ਪਰ ਸਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ "ਕਾਨੂੰਨੀ" ਹੈ। ਏ ਸੀਟੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ

ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 2 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 439, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ, ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੇ ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।, 1964, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਪੀ.ਐੱਸ. ਮਾਨ, ਵਕੀਲ, ਪਿੰਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ।

ਐਮ.ਆਰ. ਛਿੱਬਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.-ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਰਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸਿੰਘ ਉਮਰ ਕਰੀਬ 36 ਸਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਸੈਕਟਰ 20-ਬੀ ਦੇ ਕੁਆਰਟਰ ਨੰਬਰ 16-ਏ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਦਯੋਗ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਅਨੈਤਿਕ ਟਰੈਫਿਕ ਇਨ ਵੂਮੈਨ ਐਂਡ ਗਰਲਜ਼ ਐਕਟ, 1956 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 3(1) ਅਤੇ 4(1) ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ 50 ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਪਹਿਲੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਨਿਆਂਇਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੁਆਰਾ 31 ਦਸੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੇ 2 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 3) ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 1) ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਕੁਆਰਟਰ ਦਾ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਰਚ, 1964 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 5) ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। 25 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.)-ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਸੈਕਟਰ 19 ਸਥਿਤ ਪੁਲਿਸ ਚੌਕੀ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਐਸ.ਆਈ. ਬਖਸ਼ੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 10) ਨਾਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 7 ਸ਼੍ਰੀ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਢਿੱਲੋਂ, ਐਸ.ਪੀ., ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਆਦਿ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਨੇ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.ਏ. ਇਸ

ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਉਸ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਕੋਠਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ 6.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ। ਉਸ ਦਿਨ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ 5 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਿੰਟ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇਣ 'ਤੇ। ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਨੇ 5 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 1 ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਿੰਟ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਚਰਨ ਕੌਰ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ ਖੁਦ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਘਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਸ਼੍ਰੀ ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਢਿੱਲੋਂ ਨੇ ਇੱਕ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਰਾਏ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 4), ਫੁੱਟਪਾਥ ਸਾਈਕਲ ਰਿਪੇਅਰ, ਬਚਨ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 8) ਅਤੇ ਕੁਝ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਸ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਪੁੱਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੈਸ਼ਲ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 5) ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਕਮਰੇ 'ਤੇ ਛਾਪਾ ਮਾਰਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਉਸੇ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਉਸੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਈਟ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਤਾਲਾ ਵੀ ਨਾ ਲਗਾ ਕੇ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਨੂੰ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ.ਸੀ. ਵਿਡੀਓ, ਦੇਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕਰੰਸੀ ਨੋਟ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਏ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਸਾਰੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸਹੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਪਤਨੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ 2 ਸਤੰਬਰ 1964 ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ। ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ, ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਰਾਏ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ ਖੰਨਾ, ਜੇ., ਦੁਆਰਾ 24 ਮਾਰਚ 1965 ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪ੍ਰੈਲ-26, 1965 ਨੂੰ, ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਈ, ਜੇ. ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਿੰਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ

ਦੇਣ ਲਈ 1965 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 547, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਸ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਵੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 21 ਜੂਨ, 1965 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੁੱਖ ਸੇਧ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਐੱਸ. ਮਾਨ ਨੇ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਅਸੰਭਵਤਾਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਪਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ)। ਇਸ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਬੋਝ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਸਿਰਫ਼ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜਾਨ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਤੀਜੀ ਬਹਿਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜੇੜਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

" 15. ^ "ਵਾਰੰਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੋਜ ਕਰੋ।

(1) * * * *

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਦੋ ਦੋ ਜਾਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਨਿਵਾਸੀਆਂ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੋਵੇਗੀ) ਨੂੰ ਬੁਲਾਏਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (1) ਅਧੀਨ ਤਲਾਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਪਾਰਟੀ ਸਮੇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਗੁਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੇ ਗਵਾਹ, ਯਾਨੀ ਛਾਪਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਤੋਂ ਆਏ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਂਜ, ਇਹ ਦੂਜਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਰਚ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਔਰਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਆਰ.ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਛਾਪੇਮਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਧਾਰਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ 'ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਦੇਸ਼ ਉਸੇ ਲਿੰਗ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਖੋਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਹਿਲਾ ਮੈਂਬਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖਿਅਤ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਲਈ ਜੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਵਿਹਾਰਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਵੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਵਾਹ ਬਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 187 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਔਰਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਰਦ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਹਾਰਕ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰੇ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਾਕੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਔਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ (1) ਵਿੱਚ ਬੇਦੀ, ਜੇ. ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (2) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਲਾਸ਼ੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਵਾਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਬਲਕਿ ਸੰਥੇ ਨੇਕੀ

ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਇਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤਲਾਸ਼ੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ., ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਬਿਲੇ ਪਤਨੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਦਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਨੇਕੀ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਵੀ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਫੁੱਟਪਾਥ ਸਾਈਕਲ ਰਿਪੇਅਰ ਅਤੇ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਗਵਾਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ੱਕੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਹਨ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਘੜਨ ਲਈ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਛਾਪੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਮਹਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੁਆਂਢੀ ਜਾਂ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਰਕਤ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਵੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬੈਠਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ। ਦੇਸ਼ੀ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਫੌਜੀ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੀ ਨੇਕੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਜੋ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1) ਵਿਚ ਬੇਦੀ, ਜੇ.

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਆਰ.ਪੀ. ਖੇਸਲਾ, ਜੇ., ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 1048/1962, 16 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। 1963, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦੇਸ਼ ਗੰਭੀਰ ਹੈ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਕੇਵਲ ਖਾਸ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਲਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਨੈਤਿਕ ਗਿਰਾਵਟ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਰਚ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਸ ਬੀਬੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਵੇਂ; ਉਹ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇਣ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੋਜ ਦੀ ਗਵਾਹ ਬਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦੇਸ਼ ਲਾ ਕੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਗੰਧਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਔਰਤ ਨੂੰ ਖੋਜੀ ਧਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ ਉਸ ਛੋਟੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਣਦਾਰੀ-ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧੀ-ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਦੀ ਪਰ ਸਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ "ਕਾਨੂੰਨੀ" ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੀ ਰਤਨਮਾਲਾ (2) ਵਿੱਚ, ਅਨੰਤਨਾਰਵਨਨ, ਜੇ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜਵਾਨ ਕੁੜੀ ਦੇ ਬੈਂਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਖੜਕਾਉਣ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ। ਯੂਸਪੈਠ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਆਫੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਬੂਤ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਸਵਾਗਮਨੀ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਲੜਕੀ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਾਜਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕਮਰੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਔਰਤ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ

ਜਾਪਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਹੁਦੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮਦਰਾਸ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੰਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਵਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਪੁਨਮ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ।